

האחת ממוצא רוסי ואם לבת יחידה, האחרת - דור שני לעלייה ממרוקו, צעירה ממנה בעשור ואם לחמישה. עד לא מזמן טטיאנה והרבנית שירה כלל לא הכירו, אבל תרומת הכליה הפכה אותן לאחיות

רקמה אנושית אחת

• הרבנית שירה מרילי מירוויס

הרבנית שירה מרילי מירוויס
היא רבנית קהילת 'שירת התמר' באפרת

לזו בהצלחה. אמרנו - עכשיו אנחנו משפחה. מתאמת ההשתלות אמרה שבמקרה שלנו זה כמעט נכון, כי ההתאמה הגנטית ביננו מדהימה. כאילו אתן אחיות, היא צוחקת. ואני מסתכלת על טטיאנה, וזה לגמרי לא מרגיש לי מוזר. אנחנו אחיות. היא יוצאת ברית המועצות ואני דור שני לעלייה ממרוקו, היא מבוגרת ממני בעשור עם ילדה אחת, ואני מתנחלת עם חמישה בלי עין הרע, אבל איפשהו, בתקופה הקשה והמסורפת שאנחנו נמצאות בה, אני מרגישה ממש חזק שאנחנו אחיות.

בחדר הניתוח אני שוכבת על מיטה צרה ומעליי המרדים. כולם נחמדים ומוודאים שנוח ונעים לי. המרדים שואל אם אפשר להתחיל. שנייה, אני אומרת, עוד רגע. זה זמן תפילה. ואני פורצת בבכי. עמוק, משחרר. לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה. במילים שלי, אני מתחילה לבקש מהקב"ה. בשיחה פורטת את מכאובי, את מכאובי העם. מבקשת על החטופים, החיילים, המשפחה, על חברי הקהילה המגויסים, על החולים והפצועים, בגוף ובנפש. המרדים מעליי קצת מבוהל. שואל אם אני בסדר, אם אני מתחרטת, אנשים מסביבי אומרים שאני עדיין יכולה להתחרט. אני מנסה להירגע, ואומרת להם - חלילה. לא מתחרטת. רק מתפללת. אני באמת בסדר. אפשר להתחיל, אני ממשיכה לדבר, אל תיבהלו... וככה נרדמת.

מתעוררת בחדר ההתאוששות, כאובה. הכול מטושטש ולא ברור. שואלת את הרופא איך היה ואם אני באמת בלי כליה. הוא אמר שב"ה היה מעולה, והכליה שלי עכשיו בניתוח של טטיאנה. שואל אותי אם אני בטוחה שזה כואב לי או אולי רק חוסר נוחות, ואני מבהירה שאני יודעת להבחין בין השניים וזה בוודאות כאב. מקבלת משככי כאבים ורואה את המשפחה מבעד לטשטוש.

משם - הדרך להחלמה. מבלה כמה ימים באשפוז להשגחה. חברות טובות ואחותי ישנות איתי בלילה ומתעוררות מכל נשימה שלי. הילדים באים לבקר יום אחרי הניתוח, וחצי שעה אחרי שהם נכנסים לחדר יש אזעקה. שלמה ואני מסתכלים זה בזה, ולא ברור לי איך אני מצליחה להגיע לחדר המדרגות תוך דקה וחצי. אמא שלי לוקחת את הילדים, ושלמה מלווה

שעה לפני שנכנסנו לניתוח, מתאמת ההשתלות של בית החולים בלינסון הגיעה כדי להכיר ביני לבין טטיאנה. לא ידעתי עליה הרבה, רק כמה פרטים אישיים של קורות חיים. ידעתי שהיא מחכה להשתלה כבר כמה שנים, ועושה בינתיים דיאליזה. נפגשנו במסדרון. שתינו בפיג'מה, מתרגשות לפני ניתוח. היא יפה ומאופקת, שתינו דומעות כשאנחנו מתחבקות. אם אפשר לשאול, היא אומרת, אני רק מנסה להבין, למה את עושה את זה? ועל השאלה הזאת, שהיא הכי ברורה ומתבקשת, הכי קשה לי לענות. מאיפה אני מתחילה להסביר? מאבא שביקש מהרופא במחלקה האונקולוגית לחתום על טופס תרומת איברים לאחר מותו, והרופא שהסתכל עליי ואמר - אני ממש מצטער, אבל במקרה שלך אין לנו אפשרות להשתמש באיברים, אתה חולה מדי. ואבא ישב שם ואמר לי, "כל כך חבל. איזה בזבוז. אני

"מתעוררת בחדר ההתאוששות, כאובה. הכול מטושטש ולא ברור. שואלת את הרופא איך היה ואם אני באמת בלי כליה. הוא אמר שב"ה היה מעולה, והכליה שלי עכשיו בניתוח של טטיאנה"

גם ככה אעבור מהעולם, לפחות הייתי יכול לעזור למישהו אחר זה...". שש שנים לאחר מכן. אני עומדת בלוויה של לוסי די ז'ל, אחרי שבוע קשה מנשוא, אחרי שעמדנו כבר באותו מקום וליוונו את בנותיה, רינה ומאיה. ובהלוויה המשפחה מתארת איך התקבלה ההחלטה לתרום את איבריה של לוסי, ובכך הציל חיים. כל כך טבעי ללוסי, לעשות חסד בכל לבבך ובכל נפשך. כפשוטו. אישה שחייה היו חסד ואור ושמחה, ממשיכה גם לאחר מותה להעניק חיים לאנשים שלא הכירה. יצאתי מההלוויה של לוסי, ויום למחרת שלחתי מייל ל"מתנת חיים". שלום, קוראים לי שירה. אני רוצה לתרום עוד בחיי. איך אני מתחילה את התהליך? בפגישה הראשונית עם טטיאנה לא סיפרתי את כל זה. רק בכינו שתינו מהתרגשות, התחבקנו ואיחלנו זו

”אני ניגשת אליה ומציגה בפניה את המשפחה שלי. את אמא ושלמה והילדים. הילדים שלי מסתכלים עליה ואומרים - הכליה שלך שם? תחושה מוזרה ונעימה. חלק ממני נמצא אצל אישה אחרת”

”אמרנו - עכשיו אנחנו משפחה. מתאמת ההשתלות אמרה שבמקרה שלנו זה כמעט נכון”. הרבנית שירה וטטיאנה

ואני כל כך מעריכה את המשפחות, את האנשים שמרכיבים את הקהילה שלנו, את הקשר העמוק. את השותפות שלנו זה בחייו של זה. בתוך התקופה הקשוחה הזאת, אני נאחזת בהם. המתנה הזו היא אור גדול ומרפא לנפש.

מתוך ימי המלחמה, מתוך השבר שהעם שלנו נמצא בו, אני ממש נאחזת בתחושת האחאות. השבר שלנו כעם מתחיל מפילוג, והתיקון שלנו יתחיל מאחדות. כשנרגיש ונתנהג כאחאות, משם נתחיל בע”ה לצמוח. בשורות טובות לכל עם ישראל.

אותי לאט אבל מהר לחדר המדרגות. אנחנו יושבים בסיטואציה הזויה: כל קומה בחדר המדרגות מלאה בחולים מהמחלקות השונות. אחיות גוררות כיסאות לטובת מי שלא יכול לעמוד. אנחנו עומדים כל המשפחה יחד, ופתאום אני רואה את טטיאנה. אני ניגשת אליה, ומציגה בפניה את המשפחה שלי. את אמא ושלמה והילדים. הילדים שלי מסתכלים עליה ואומרים - הכליה שלך שם? תחושה מוזרה ונעימה. חלק ממני נמצא אצל אישה אחרת. אני שמחה לראות שטטיאנה מרגישה טוב, והיא מספרת לי בהתרגשות שלראשונה אחרי שנים היא הלכה לשירותים. ב”ה הכליה נקלטת ומתפקדת.

ועכשיו אני ב”ה בבית. אני לא רוצה ליפות את המציאות - כואב לי ואני חלשה, אבל ב”ה אני מחלימה. כל יום אני מרגישה קצת יותר טוב מהיום שחלף. לוקחת משככי כאבים, ובעיקר קוראת ונחה. נהנית לשבת על הכורסה בסלון ולראות את הבית מתנהל מסביבי בנחת.

שבוע לפני הניתוח ישבנו, שלמה ואני עם אמא שלי וסיפרנו לה. לא רציתי לספר לה לפני שידעתי שזה באמת קורה. תהליך הבדיקות הרפואיות כל כך ארוך, וכל הזמן חששתי שאולי שבבדיקה הבאה יחליטו שאני לא מתאימה. לכן לאמא סיפרתי ברגע שקיבלתי תאריך לניתוח ואישור רשמי שזה באמת הולך לקרות. אמא שלי החכמה אמרה לי בשיחה הזאת משהו שמלווה אותי: כשאני עושה חסד, יש לזה השלכות. זה לא באמת רק החלטה שלי. זה משפיע על שלמה, על הילדים, על המשפחה ועל הקהילה. באותו רגע הבנתי, ואני מבינה עכשיו פי כמה: מלכתחילה הרגשתי שכל התהליך הזה אישי מאוד. החלטה אישית שלי, ימי בדיקות ונסיעות לבלנינסון לבד, שיחות פרטיות של שלמה ושלי. אבל באמת, מהרגע שבו נכנסתי לניתוח זה הפך פרויקט משפחתי-קהילתי לכל דבר. החל באחיינית המתוקה שלי, שבאה לשמור על הילדים כשהייתי באשפוז, וכלה בגוגל דוקס עם רשימת ארוחות לא נגמרת. שתי ארוחות ביום! צהריים וערב. ושבחות. כבר שבועיים שכל הקהילה מבשלת למשפחה שלנו וזה כל כך מעבר לארוחה. אני פשוט מרגישה תמיכה ואהבה בכל תבנית של תבשיל טעים וחם שנכנס לבית.

אני מודה שהתהליך מלווה בלא מעט רגשות אשם. אני יוצאת לפרויקט אישי, ובעצם גוררת עשרות אנשים שיטרחו בשבילי. זו לא הייתה הכוונה. אבל אני כל כך מלאת הערכה לחיבוק ולעיתוף הקהילתי הזה, דווקא עכשיו, כשיותר ממחצית הגברים בקהילה שלנו מגויסים. כשיש כאן משפחות שכבר חודשיים מתפקדות עם הורה אחד בבית, בדאגה, בהתמודדות יומיומית. ועם זאת, משתתפים בתהליך שלי ודואגים לנו. משפחה מורחבת שאני לא לוקחת כמוכן מאלי.